

“நமது உலகம் கதகைளால் நிறைந்துள்ளது” என்று சொன்னார் எம்.பி வாசுதேவன் நாயர். அந்த கதகைகள் எவ்வளவு முக்கியமானவை, சுவாரஸ்யமானவை, கவனிக்கத்தக்கவை? எவ்வகையாகின்றன? எம்.பி.யின் எழுத்து கலையில் இதற்கு விடைய உள்ளது. எம்.பி.யை வாசிக்கையில் கதகைக் கலவை வாழ்வின் எளிமையை அதன் வசீ கரத்தலை உணர்த்துவதற்கான முயற்சியே என்று வியக்கிறோம். குறிப்பாக, அவரது “மபுபனி” எனும் குறுநாவலை படிக்கையில். வாழ்வு எத்தனை சாதாரணமானது என்பதை அதை மிக நுணுக்கமாக அணுகி சிந்திக்கும் கதகைகள் உணர்த்துகின்றன. மிக மிக சாதாரணமான கவனிக்கவே அவசியமற்ற ஒன்றான வாழ்வின் வசீ கரத்தன்மையை உணர்த்துவதில் கதகையாளர்கள் பரவலாக மாறுபடுகிறார்கள். ஆய்வகத்தில் மரபணுக்களுக்கு நிறமபுபி மாறுபடுத்தி ஆய்வது போல் இது நிகழ்கிறது.

ஒரு துளி நீரில் பாக்டீரியாக்கள் போல கதையில் மலிந்துள்ள ஏகப்பட்ட தகவல்களை கத்தரித்து ஓடுக்குவதன் மபிலம் அசோகமித திரன் இதனை அநாயசமாய் செய்கிறார். அவரது கதகைகள் பின்னோக்கி வளர்வன. ஆ.முததுலிங்கமும், சுவாசுவமும் பகடியையும் விசித்திர குணாத்சியங்களாக கபீரமையான அவதானிப்புகளையும் கொண்டு நிறமபுபுகிறார்கள். ஜெயமகோகன் உணர்ச்சிகரமான தருணங்களை, கொந்தளிப்பான மனநிலையை, நாடகீய காட்சிகளை நரேடியாகவும் உருவகமாகவும் முன்னிறுத்துகிறார். ஹெமிங்வே எண்ணெய் தாழி ஒன்றில் இருந்து தொடங்கும் துளிகளை போல தன் இருப்பு சாரத்தத்துவ சிந்தனையை கதாபாத்திரங்கள் மலே வடிக்கிறார். இத்தனை ரசவாதமும் மிக எளிய கதகைகள் மலே தான் நடக்கின்றன. எம்.பி தன் கணக்குக்கு உருவகங்களை, குறியீடுகளை நம்பி இருக்கிறார். ஆனால் அவர் கத்தரிப்பதோ தருணங்களை மலர வகை கப்பதோ இல்லலை. எம்.பி சன்னமான சொற்றொடர்களை, சொற்களை மீட்டுகிறார். மனுவையபுத்திரன் அல்லது புககாவஸ்கியினது போன்ற நரேடிக் கவிதைகளின் உத்தியை மிக அற்புதமாக எம்.பி தன் கதகைகளில் பயன்படுத்துகிறார். குருடன் ஒருவன் வண்ணங்களின் சொற்களை அழுத்தி சொல்வது போன்றது இது. எம்.பி.யின் எழுத்துக்களில் நிறமே இல்லாமல் ஒரு நிறம் உருவாகிறது.

“மபுபனி” மனோரமா, மங்களம் போன்ற மலையாள பண்கிளி பத்திரிகைகளில் படங்களின் வரும் சோகமான காதல் கதையொன்றின் அச்சை கொண்டிருக்கிறது. ஒரு முப்பத்தெட்டு வயதான பெண். விமலா. அவளது வட இந்தியாவில் குடியேறிய ஒரு சிதிலமான கரேள குடும்பம். உறவினர்களோடு பகைத்து உறாக்கு திரும்ப விரும்பாமல் வரேற்று நாய வாய்ப்பட்டு சிறிது சிறிதாக படுக்கையில் சாகும் அப்பா. கள்ள உறவு

கொள்ளும் அம்மா. குடிகார தம்பி. இவர்கள் இடையே மாட்டி முழிக் கும் வளர்-இளம் பருவ தங்கை. இத்தனை பரேடமும் பொருந்த முடியாமல் விமலா இமய மலகை அடிவாரத்தில் நனைட்டாலில் குமவனோன் மலகைவாச தலத்தில் உள்ள ஒரு பரோட்டிங் பள்ளியில் ஆசிரியையாக சனென்று சரே கிறான். இத்தனை கண்ணீர் சுவையும் பரோத்தானென்று விமலாவாக் கு ஒரு முன்னாள் காதலன் வறேறு சூதீர் ஷர்மா. அவளது நினவைகளில் அடிக் கடி தனென்றி துன்புறுத்துகிறான் ; நிராசையை, அவநம்பிக்கையை, தப்பித்தல் மனநிலையை துண்டுகிறான். 16 வருடங்களாக் கு முன் பிரிந்து விடுகிறார்கள் அல்லது அவன் கைவிட்டு விடுகிறான். நாவலின் பாதியில் அப்பா இறந்து விடுகிறார். நமது காதல்களில் எத்தனையோ நெடுந்தொடர் டைட்டில் பாடல்கள் குழப்படியாக ஓடுகின்றன. ஆனால் எம்.பி ஒரு கையில் இந்த பனை கிளிகதையினோடும் மறுகையில் தீ விர வாசகனை எந்த துணுக குறலும் இல்லாமல் அழைத்து சலெகிறார். தீ விர வாசகனுக் கு அவர் பரோடும் மூதல் கொக்கி மிக நன்றாகவே மாட்டி விடுவது. அது தலைப்பு. தொடர்ந்து நாவலின் பின்னணியில் மஃபி மஃபி திறக்கும் மஃபுபனியை அவன் கவனிக் கிறான். நாயகி கதைகளனை மீ ண்டும் மீ ண்டும் சூற்றி வருவது கதைக் குள் இருக்கும் மற்றொரு உலகுக் கான குறிப்பு என்று அவனுக் கு புரிய வருகிறது. அடுத்து இருபதாம் நற்றாண்டும் நவீன நாவல் அணிந்துள்ள குறுப்பு கண்ணாடியின் இரு துண்டுகளை கவனிக் கிறான் : வறெறுமையும், அபத்தமும். அவற்றின் வழி நாவலை மலேலும் பாரக் கிறான்.

மஃபட்டம். அது தான் நாவலின் பிரச்சனை. வெவ் வறேறு கட்டங்களில் வாழ்க்கை மஃபிக் கொள்கிறது. மனிதன் அதை தாமதித்து உணரலாம். இல்லாவிட்டால் உணர்ந்த பின்னரம் ஓடி ஓளியலாம். விமலாவை பரோல் ஒரு மலகைத் தொடரின் பனித்திரகைக் கு பின் அபயம் தடேலாம். பதினாறு வருடங்களாக் பழகின பாதகளை, ஏரியை, அதன் படகுகளை, மலகை உச்சிக் கோவிலை, மாறும் பருவங்களை, தனென்றி மறையும் சூற்றாலா பயணிகளை அவள் தன் வறெறித்த ஓளியிழந்த கண்களால் கவனித்த படியே உள்ளாள். ஒரு நுண்பெருக்கியின் கீழ் உள்ள ஆய்வுப்பொருளைப் பரோல் குமவனோன் குன்று அவளுக் கு தரிகிறது. அதன் வழி வாழ்வும் தரிகிறது. வாழ்வு மொத்தத்தையும் கையடக்கமாய் சூறுக்கி எறும்பு பரோல் ஓட விட்டும் பாரக் கும் மனநிலை அவளுகுடையது. மனிதர்களின் தொடர் அலைச்சலின், பாய்ச்சலின், மாற்றங்களின், அர்த்தமற்ற மன எழுச்சிகளின் பின்னால் அவளுக் கு எந்த நோக்கமும் தரிகிவதில்லை. அவள் வறெறுமனே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். தொடர்ந்து கவனிப்பதன் மஃபலம் தன் முடிவை உறுதி செய்து கொண்டபடி இருக்கிறாள். பதினாறு வருடங்களாக். விமலாவின் வாழ்வு ஒரு கலகைக் கப்பட்ட வாக் கியத்தனை பரோன்று உள்ளது. அவள் மீ எம் எம் எம் செய்து அதை படித்து பொருள் கொள்ளத்தான். அதை சரியாக் வடிவமைக்க அவளுக் கு தரிகிவதில்லை. ஆனால் கிங் லியரனை பரோல் அவள் கடவுளனை சபிப்பதும் இல்லை. அவள் இருபதாம் நற்றாண்டும் மனநெருக்கடியின் விளிம்பில் நின்றும் வியக்கும் பண்ணை. அவளுக் கு கடவுள் இல்லை. மலேலும் சாய குடும்பமும், உறவுகளும், லட்சியங்களும் இல்லை.

நாவலின் ஆரம்பத்தில் ரஷே மி என்றொரு மாணவி விடுதி வார்டனான விமலாவிடம் ஊறுக் கு பரோவதாய் பொய் சொல்லி தன் காதலனுகுடன் ஒரு விடுதியில் இரவது தங்குகிறாள். பொய் என்று நன்றாக் தரிகிந்து தான் விமலா அனுமதிக்கிறாள். காதல் மீ து விமலாவாக் கு எந்த அபிமானமும் இல்லை. ஆனாலும் அனுமதிக்கிறாள். ரஷே மி தன் காதலனை மணப்பாளன் என்று விமலாவாக் கு நம்பிக்கை இல்லை. வறேறொருவனை மணந்த பிறகு அவளுக் கு திரும்பி பார்த்து புன்னகைக் கு ஒரு கிளர்ச்சியான அனுபவம். இனிப்பான கசப்பான வாழ்வின் தொகுப்பில் மற்றொரு அர்த்தமற்ற பக்கம். காமம் ஒரு மிருகநிலை அனுபவமாக் மட்டும் நாவலில் வருகிறது. காதலை அது மகத்துவப்படுத்துவதோ கீழ் மறைப்படுத்துவதோ இல்லை. அவ்விரவின் பரோது

தலகை ழாக மாற்றி விடுகிறாள். காதல் ஏமாற்றத்தால் அவள் கபீர் மமைன அப்பாறமை து ஏறி குதித்து விடுகிறாள். அப்பாதை அன்றில் இருந்து “devil’s track” என்று அழகை கப்படுகிறது. பயணிகள் வருகை கிட்டத்தட்ட இல்லாமல் ஆகிறது. கோவில் பாழடைந்து போகிறது. சாமி அநாதையாகிறார். அக்கோவிலின் பிசாரி தன் வாழ்நாள் முழுக இனி அந்த தற்கொலை செய்த பண்ணை சபித்துக் கொண்டிருக்கக் கபீரும் என்று விமலா நினைத்துக் கொள்கிறாள். நாவலின் மற்றொரு முக்கிய பாத்திரம் ஒரு சர்தார ஜி. அவர் விமலாவின் அண்டையில் உள்ள ஒரு விடுதியில் தங்க வருகிறார். வயதான அம்மனிதர் புற்றுநோய் தாக்குதலின் இறுதி கட்டத்தில் இருக்கிறார். ஒருநாள் அவர் விமலாவின் தனித்த மலை ஏற்ற சாகசத்தில் எதிர் பாராமல் கலந்து கொள்கிறார். அவர் அந்த கபீர் மமையான பாறகை கு இட்டு செல்லும் பாதையை சூட்டி இங்கு காதலுக்கும் மரணத்துக்கும் மனிதர்கள் ஒருசேர வருவதில் ஒரு நியாயம் உள்ளது என்கிறார். “வாழ்க்கை மலரக் கபீரிய ஆதே இடத்தில் தான் அது அழிக் கப்படவும் வணேடும்”. மனித நடவடிக் கையின் பொருத்தமின் மையை இவ்வசனம் சூட்டிக் காட்டுவதகை கவனியுங்கள்.

மரணமும், இழப்பும், வரீனின் மயையும் உண்மதைத் தடேலகை, கண்டறிதலகை தபீண்டுக்கின்றன. இதற்கான மனித எதிர் வினகை ஆளாளுக் கு மாறுபடும். விமலா தன் ஆன்மாவின் புலன்களகை இறுக்க மபிக் கொள்கிறாள். இயற்ககை வறெுமனதே தன்னகை கடந்து செல்வதகை பார்த்துப் பி இருக்கிறாள். ஒரு உறதைத் புதுபபிமம் போன்று உள்ளது அவள் மனது. சர்தார ஜி நரீ மாறாக வாழ்வகை எதிர்க்கொண்டு அனுபவிக் கும் அவசரத்தில் இருக்கிறார். புத்து என்றொரு படகோட்டி வருகிறான். ஒரு வள்கை கார பயணியின் ஓரிரவூ இச்சகை கு உடன்படும் இந்திய ஏழ்பைப் பண்ணுக் கு பிறந்தவன். அவன் தினமும் தன் அப்பாவகை எதிர் பார்த்து அவரது பழகை புகபைப் படம் ஒன்றுடன் காத் திருக்கிறான். வள்கை காரர்கள் இந்தியாவகை விட்டு சென்று விட்டார்கள் என்றும் காத் திருந்து ஏமாற வணேடாம் என்றும் அவனுக் கு சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் அவன் அந்த காத் திருப்பின் மபிலம் மட்டுமதே தன் வாழ்வகை உறுதிப்படுத்துகிறான். அந்த எதிர் பார்ப்பு அவனது பிபிமானம். தனது அசட்டுத்தனம் அவனுக் கு புரியாமல் இல்லகை. ஆனாலும் “இந்த மூறகை எப்படியும் என் அப்பாவகை பார்த்து விடுவனே” என்று அவன் திரும்பத் திரும்ப சொல்கிறான். வாழ்வின் அபத்தததை அறிவீனம் கொண்டுகை எதிர்க்கொள்வதில் ஒரு குழந்தகைமகை உள்ளதாக எம்.பி அவதானிக் கிறார். அவனது பாத்திரம் தான் நாவலின் பரிசுத்தமானது. அவன் மட்டுமதே தொடர்ந்து மனம் திறந்து சிரிக் கக் கபீரியவனாக வருகிறான். புத்து என்றால் பதேகை என்று பொருள். (இப்பொருள் எந்த ருஷய நாவலகை நினைவுபடுத்துகிறது?)

மரணம் பற்றின சித்திரிப்புகள் நாவலின் மிகத்தீ விரமான இடங்கள். விமலாவின் அப்பா இறக்கிறார். அந்த செய்தியகை கட்டதும் அவள் தான் உடறந்து அழப்போவதாய், தடும்மாறி மயங்கப் போவதாய் எதிர் பாரக் கிறாள். ஆனால் காமயிவின் மரீசால்டகை போல அவள் மிக அமதையாகவதே இருக்கிறாள். ஒரு சொட்டு கண்ணீர் வர மாட்டனே என்கிறது. மரண வீட்டில் நிம்மதியாக தபிங்குகிறாள். அங்கு தன் அம்மா, தம்பி மற்றும் உறவினரின் பாசாங்கு அவளகை அருவரூப்படகை வகை கிறது. அன்பகை விட சூயநலத்தகையே மிககையாக காண்கிறாள். அதற்குமலே தாங்க முடியாமல் அடுத்த நாள் காலகையில் கிளம்பி விடுகிறாள்.

சர்தார ஜி மரணத்துடன் ஒரு அமதகை உடன்பிக் ககை செய்து கொள்கிறார். தினமும் மாலகையில் உருக் கமான ஒரு காதல் பாடலகை பாடியபபி அற்புதமாக இக தாரா எனும் ஒரு இசகை கருவியகை மீட்டுகிறார். தன்னுடன் ஒரு நண்பன் தங்கி இருப்பதாய் அபிக் கபி

விமலாவிடம் கபுறுகிறார். ஒரு நாள் அவளை நடகைக்கு அழைத்து சிலவதாய் சொல்லி பின்னர் தன் நண்பன் அனுமதிக்கவில்லை என்று வரமறுக்கிறார். சர்தார ஜி விடையென்று அந்த ஊரை விட்ட சினை பின் தான் விமலாவைக்கு திரிய வருகிறது அவர் தனிமையில் தான் தங்கி இருந்தார் என்று. ஆனாலும் அவர் தனியாக இருக்கவில்லை. நண்பருடன் தான் இருந்தார்: 'மரணம்'.

மலமீ து விமலாவை சந்தித்து அவர் மறக்கொள்ளும் உரையாடல் கவித்துவமானது. விமலா சதாமிக அமையாக இருக்கிறார். சர்தார ஜி சொல்கிறார் "இளமையில் நானும் உங்களையே போலத் தான் இருந்தேன். பெரும்பாலும் தனக்குத் தானே தான் பசிக் கொண்டிருப்பேன். இப்போது என்னால் எதனுடனும் பசே முடியும். பாறகைகள், மரங்கள், விளக்கு கம்பங்கள். இது ஒரு வரம் இல்லையா, பசே முடிவது, டீ ச்சர ஜி". பின்னர் விமலாவின் அப்பாவின் மரணம் குறித்து உரையாடும் போது சொல்கிறார் "நீங்கள் அழுவது பார்த்தால் அருவரூப்பாக இருந்தது. ஆனால் நீங்கள் அதை மறத்து புன்னகைப்பது இன்னும் சகிக்கவில்லை". மரணத்தை வேறு என்னதான் செய்வதாம்? இதற்கு காட்சிபிரவ விடையே ஒரு காட்சியில் சர்தார ஜி மலமீ துள்ள கபுரமையான தற்கொலை பாறையின் மீது நின்று உறசாகமாக புன்னகைத்தபடிகையை தபிக்கி காட்டி சொல்கிறார் "பாறங்கள் இங்கிருந்து மரணத்தை பார்க்க முடியும்". அப்பாறகைக்கு அப்பால் உள்ள பனித்திரகைக்கு அப்பால் பெரும் பள்ளம் தான். இந்த வறெமலை நிஜம் என்றால் அவரால் அதை உள்ளார்ந்த திரூப்தியுடன் ஏற்றுக் கொள்ள முடிகிறது; கிங்லியரை நினவைபுடும் படியாய் சர்தார ஜி ஒரு மணிமொழி உதிரக்கிறார் "மரணம் மடேயை பிரகஞ்சை இல்லாத ஒரு கோமாளி". அவரால் அமையாக இந்த கோமாளியுடன் கைகுலுக்க முடிகிறது. ஆனால் நாவலின் முடிவில் விமலா வேறொரு முடிவாக்கு வந்து சரூகிறார்.

சுதீர் ஏன் விமலாவை கைவிடுகிறான். இதற்கு நரேடியான காரணங்கள் சொல்லப்படவில்லை. சுதீரூக்கு மிக விரூப்பமான சில கவிதை வரிகள் உள்ளன. அபிக்கடி அவற்றை அவன் மறக்கோள் காட்டுவான்.

"எனது வாழ்வினாலும், எனக்கு பின் வரப் போகிறவர்களின் வாழ்வினாலும் நான் சரூரந்து போகிறேன் என மரணத்தையும், எனக்கு பின்னார் வரூபவர்களின் மரணங்களையும் நான் இறந்து கொண்டிருக்கிறேன்"

காதலை அதன் விதிமுறைகளுடனும் சம்பிரதாயங்களுடனும் வாழ முயலும் போதும் இந்த சரூரவூ நமக்கு ஏற்படும். காதலில் எதிர்பார்ப்புகள் ஏமாற்றங்களாக்கு வழிவகாக்கின்றன. மற்ற எல்லா இறூகிப் போன உறவூமுறைகளைப் போலவூம் காதல் மியப்சியத்தில பாதுகாக்க வேண்டியிய ஒன்றாகிறது. காதலாக்கு தூரகாம அவசியமான ஒன்றா? கூன்றின் மலேறே செய்யும் காதலை அங்கிருந்து குதித்தே அழித்துக் கொள்ள வேண்டாமா?

மறேசொன்ன கவிதை வரிகளின் சரூரவூ சுதீரின் தூரகாமத்தின் காரணங்களில் ஒன்றா?

சர்தார ஜி விமலாவிடம் "ஒரு ஜகை சொல்லவா? உங்களையே எனக்கு பிடித்திருக்கிறது" என்கிறார். விமலா பதற்றமாகிறார்.

அவர் சொல்கிறார் "கவலைப்படாதீர்கள் உங்களையே வழிமறிக் கவகோ காதல் கடிதங்கள் எழுதவகோ எல்லாம் செய்ய மாட்டேன், அப்படித் தான், எந்த உறவூம் கற்பனை

???????????? ???? ????????? ???? ???? ?

Written by -ஆர். அபிலஷை -

Sunday, 06 March 2011 15:36 - Last Updated Sunday, 06 March 2011 17:26

நன்றி: வலைப்பதிவு: 'மின்னறம் பொழுதே தரம்' .